

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol v právnej veci navrhovateľky **Mgr. J.**, bývajúcej v B., zastúpenej JUDr. H., advokátkou so sídlom v B., proti odporcom **1/ M.**, bývajúcej v B. a **2/ Ing. R.**, bývajúcemu v B., zastúpenému JUDr. E., advokátkou so sídlom v B., **o určenie neplatnosti zmluvy**, vedenej na Okresnom súde Bratislava V pod sp. zn. 39 C 192/2012, o dovolaní navrhovateľky proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 11. apríla 2014 sp. zn. 5 Co 210/2014, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Navrhovateľka je povinná zaplatiť odporcovi 2/ náhradu trov dovolacieho konania, ktoré pozostávajú z trov právneho zastúpenia, v sume 69,91 € na účet JUDr. E., R., do 3 dní.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava V uznesením z 11. januára 2013 č.k. 39 C 192/2012-49 konanie zastavil. Odporcom 1/ a 2/ uložil povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť navrhovateľke k rukám advokátky JUDr. H. náhradu trov konania v sume 6,63 € súdny poplatok a trovy právneho zastúpenia v sume 238,75 € všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia. Vyslovil, že navrhovateľke sa po právoplatnosti uznesenia vracia súdny poplatok v sume 92,87 € prostredníctvom daňového úradu. V odôvodnení uviedol, že podaním doručeným súdu 27. decembra 2012 vzala navrhovateľka návrh na začatie konania v celom rozsahu späť a konanie žiadala zastaviť z dôvodu, že podľa protokolu o odovzdaní došlo zo strany odporcov k uznaniu dovolania sa neplatnosti kúpnej zmluvy a vydaniu motorového vozidla. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 146 ods. 2 O.s.p. Proti tomuto uzneseniu podali odporcovia v časti náhrady trov konania odvolanie.

Krajský súd v Bratislave uznesením z 28. júna 2013 sp. zn. 5 Co 233/2013 uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti týkajúcej sa náhrady trov konania zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Odvolanie odporkyne 1/ ako oneskorene podané odmietol. Odvolací súd sa nestotožnil s rozhodnutím súdu prvého stupňa o náhrade trov konania podľa § 146 ods. 2 veta druhá O.s.p. a jeho rozhodnutie o dôvodne podanom návrhu a procesnom zavinení zastavenia konania odporcami 1/ a 2/ považoval za arbitrárne a na rozdiel od súdu prvého stupňa mal po preskúmaní spisového materiálu za to, že vo veci nie sú splnené podmienky pre rozhodnutie podľa § 146 ods. 2 veta druhá O.s.p.

Okresný súd Bratislava V uznesením z 12. decembra 2013 č.k. 39 C 192/2012-82 uložil navrhovateľke povinnosť zaplatiť odporcovi 2/ trovy konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia vo výške 200,52 € k rukám advokátky žalovaného 2/ JUDr. E. v lehote do troch dní od právoplatnosti tohto uznesenia. Odporkyňi 1/ náhradu trov konania nepriznal. O trovách konania rozhodol podľa § 146 ods. 2 veta prvá O.s.p. S poukazom na závery odvolacieho súdu konštatoval, že zastavenie konania zavinila navrhovateľka a návrh na začatie konania nebol podaný dôvodne.

Krajský súd v Bratislave na odvolanie navrhovateľky uznesením z 11. apríla 2014 sp. zn. 5 Co 210/2014 zmenil uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti týkajúcej sa náhrady trov konania tak, že zaviazal navrhovateľku zaplatiť odporcovi 2/ náhradu trov konania vo výške 170,49 € k rukám advokátky JUDr. E. do troch dní od právoplatnosti tohto uznesenia. Vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. V odôvodnení uviedol, že súd prvého stupňa pochybil, keď odmenu advokáta za úkon – odvolanie proti uzneseniu č.k. 39 C 192/2012-49 v časti týkajúcej sa náhrady trov konania, teda nie vo veci samej, priznal v plnej výške, správne v zmysle § 14 ods. 3 písm. b/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb mal priznať odmenu vo výške len jednej polovice sadzby tarifnej odmeny, ktorá v roku 2013 predstavovala výšku 60,07 €. Konštatoval, že správne potom trovy konania odporcu 2/ predstavujú trovy právneho zastúpenia – odmenu advokáta za celkom tri úkony právnej služby – príprava a prevzatie zastúpenia 58,69 €, písomné podanie na súd z 12. novembra 2012 – 58,69 € a podanie odvolania nie vo veci samej 30,04 €, spolu s režijným paušálom 2x7,63 € (rok 2012) a 7,81 € (rok 2013), spolu vo výške 170,49 €, ktorú ako náhradu trov konania odporcu 2/ zaplatí navrhovateľka advokátke odporcu 2/ v zmysle § 149 ods. 1 O.s.p.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 2 O.s.p.

Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podala dovolanie navrhovateľka v súlade s § 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p. Namietala, že v konaní došlo k vadám podľa § 237 O.s.p., konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/) a rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Ďalej uviedla, že uznesenie odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnené a zároveň vykazuje znaky arbitrárnosti. Uviedla, že ani súd prvého stupňa, ani odvolací súd sa s jej tvrdeniami a predloženými dôkazmi absolútne nevysporiadal a neskúmal ich obsah. Keďže skutkový a právny základ veci zostal neobjasnený, bolo jej právo na spravodlivý proces porušené. Navrhla, aby dovolací súd uznesenie odvolacieho súdu zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

Odporca 2/ vo svojom vyjadrení navrhol dovolanie navrhovateľky zamietnuť, lebo nie sú dané dôvody dovolania a neexistujú žiadne vady konania, pre ktoré by bolo potrebné uznesenie odvolacieho súdu zrušiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací [§ 10a ods. 1 O.s.p. (poznámka dovolacieho súdu: v ďalšom texte sa uvádza Občiansky súdny poriadok v znení pred 1. januárom 2015)] (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), ktorá je zastúpená v súlade s § 241 ods. 1 O.s.p., skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti takému rozhodnutiu odvolacieho súdu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný a zistil, že tomu tak nie je.

Podľa § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanvej veci odvolací súd zmenil napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa o trovách konania tak, že uložil navrhovateľke zaplatiť odporcovi 2/ náhradu trov konania vo výške 170,49 € k rukám advokátky JUDr. E., do troch dní od právoplatnosti uznesenia. Žiadnemu z účastníkov nepriznal náhradu trov odvolacieho konania.

Dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu o náhrade trov konania je v zmysle ustanovenia § 239 ods. 3 O.s.p. procesne neprípustné. Jeho prípustnosť by mohla založiť iba procesná vada konania v zmysle § 237 O.s.p. (viď R 117/1999).

So zreteľom na ustanovenie § 242 ods. 1 druhá veta O.s.p. dovolací súd skúmal, či v konaní nedošlo k procesnej vade v zmysle § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Navrhovateľka procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/, b/, d/, e/ a g/ O.s.p. netvrdila a existencia týchto vád nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jej dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Dovolaateľka namietala, že v konaní pred odvolacím súdom jej bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.), pretože odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnené, odvolací súd sa nevysporiadal so všetkými jej argumentmi.

To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, vyplýva z ustálenej judikatúry ESLP. Judikatúra tohto súdu však nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c/a Španielsko z 9. decembra 1994, Séria A, č. 303-A, str. 12, § 29, Hiro Balani c/a Španielsko z 9. decembra 1994, Séria A, č. 303-B, Georgiadis c/a Grécko z 29. mája 1997, Higgins c/a Francúzsko z 19. februára 1998).

Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede

na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takémuto uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

Podľa ustanovenia § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov a ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Podľa § 167 ods. 2 O.s.p. ak nie je ďalej ustanovené inak, použijú sa na uznesenie primerane ustanovenia o rozsudku.

Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu musí mať náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 O.s.p. (§ 167 ods. 2, § 211 O.s.p.). Odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania a zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne zábery. Účelom odôvodnenia rozhodnutia je vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu musí byť zároveň aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v dovolacom konaní.

Po preskúmaní veci dovolací súd dospel k záveru, že odvolací súd vo svojom rozhodnutí dostatočne vysvetlil, prečo rozhodnutie súdu prvého stupňa zmenil a zároveň uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal stanoviská procesných strán k danej veci a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad, a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil. Odvolací súd poukázal na to, že súd konajúci o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva bol povinný prihliadnuť na dovolanie sa relatívnej neplatnosti kúpnej zmluvy medzi odporcami, a to bez ohľadu na to, či sa motorové vozidlo nachádzalo u odporkyne 1/ alebo u odporcu 2/. Okamihom dovolania sa relatívnej neplatnosti navrhovateľkou sa motorové vozidlo stalo súčasťou masy bezpodielového spoluvlastníctva navrhovateľky a odporcu 2/. Prepis vlastníctva na dopravnom inšpektoráte má iba evidenčný charakter. Návrh navrhovateľky na určenie neplatnosti kúpnej zmluvy nebol dôvodný už v čase jeho podania. Z odôvodnenia

jeho uznesenia nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Jeho rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože odvolací súd sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľka sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o nepreskúmateľnosti, zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu.

Dovolateľka svoje dovolanie ďalej odôvodnila tým, že v konaní došlo k inej vade konania (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.).

Iná vada konania je procesná vada, ktorá (na rozdiel od vád taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p.) nezakladá zmatečnosť rozhodnutia. Je právne relevantná, ak mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Z hľadiska dovolateľom tvrdenej existencie tzv. inej vady konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. treba uviesť, že dovolací súd môže pristúpiť k posúdeniu opodstatnenosti tvrdenia o tomto dovolacom dôvode až vtedy, keď je dovolanie z určitého zákonného dôvodu prípustné (o tento prípad ale v prejednávanej veci nešlo).

Navrhovateľka v dovolaní tiež namietala, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmatečnosť rozhodnutia). Aj za predpokladu, že by tvrdenia žalobcu boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), žalobcom vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací

súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo).

Vzhľadom na to, že prípustnosť dovolania navrhovateľky nemožno vyvodiť zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

Odporca 2/ mal v dovolacom konaní úspech, preto mu patrí právo na náhradu trov dovolacieho konania proti navrhovateľke, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 veta prvá O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Odporca 2/ si náhradu trov dovolacieho konania uplatnil a ich výšku vyčíslil. Dovolací súd mu priznal náhradu spočívajúcu v odmene advokáta (ktorý ho zastupoval aj pred súdmi nižších stupňov) za jeden úkon právnej služby poskytnutej vypracovaním vyjadrenia zo 4. augusta 2014 [§ 14 ods. 1 písm. b/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“)]. Odmena za jeden úkon právnej služby predstavuje spolu sumu 61,87 € [t. j. 61,87 € (§ 11 ods. 1 písm. a/ vyhlášky) + režijný paušál 8,04 € (§ 16 ods. 3 vyhlášky), predstavuje spolu 69,91 €].

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 27. augusta 2015

JUDr. Viera P e t r í k o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Lenka Pošová